

PETRA SOUKUPOVÁ

ROMÁN HOST

POD SNĚHEM

PETRA SOUKUPOVÁ

**POD
SNĚHEM**

BRNO 2015

PETRA SOUKUPOVÁ

POD
SNĚHEM

© Petra Soukupová, 2015

Cover art © Tomski & Polanski, 2015

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2015 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-954-1 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-955-8 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-956-5 (Formát MobiPocket)

Mamince

1. ČÁST

CESTA

ŘÍZEK

BLANKA

Sedíme v kuchyni, jsou otevřený okna, jenom síťka proti hmyzu, i přesto je v místnosti několik much, otevřený dveře jako snad celý léto, v mý vzpomínce je venku krásně, slunce a vedro, ale tyhle podrobnosti často nejsou pravda, tak nevím. Každopádně vím, co mám na sobě i co mají na sobě sestry, Olina zelenej svetr s límečkem, vida, takže venku není vedro, a Týna takovej svetr, co jsme postupně nosily všechny tři, modrobílej, co nám upletla babička, asi ho upletla Olině nebo mně, ale teď ho má na sobě Týna a já mám svetr, kterej byl původně táty, ale teď ho nosím já, je velkej a vytahanej a já v něm vypadám ještě tlustší, ale to si tehdy neuvědomuju, tehdy mám pocit, že když nosím volnější oblečení, tak nikdo nevidí, že jsem tlustá.

Sedíme u stolu, každá má svoje místo, který se nikdy nemění, Olina je v čele a po jedné straně nejdříve Týna a pak já (po druhé straně je mamčino místo, pak táta, druhé čelo je volný anebo tam sedí babička, když přijde). Na stole, v cukřence, je cukr ve tvaru srdcí, listů, křížků a kosočtverců a taky kleštičky na ten cukr, aby člověk nemusel sahat na cukr rukou, což ale stejně děláme, teda kromě táty a Oliny samozřejmě, protože ta dělá všechno, co táta říká, že máme dělat.

A mamka nám podá talíře, nejdříve mně a Olině, řízek a brambor, na kterém se rozpouští máslo, obrátí se ke sporáku a donese talířek i Kristýně a nám ještě podá citrón, kterej stejně nejíme, děti citrón na mase ještě neocení, ale takový věci máma neřeší, k párku nám taky klidně dá na stůl křen, taková je, o praktičejch malejch věcech nepřemejšlí. Řízky dělala babička, která bydlí kousek od nás, na kopci na kraji vesnice, dívá se do lesa a nemá plot a pořád pro nás vaří, mamka se asi pro ty řízky zastavila, když šla včera večer z práce, a teď je ohřála, brambory jsem loupala já a Olina, ale ona schválně loupe pomalu a taky kašle na takový ty řubky, takže se to po ní stejně musí předělávat, taková je zase ona.

Mamka si nesesedne, ale řízek, co je pro Kristýnu, nakrájí, i když je to pitomost, Týně je sedm, protože mně je v tu chvíli třináct a Olině čtrnáct, takže Kristýna si řízek určitě umí nakrájet sama a mamka to ví, ale prostě je nejmladší, o tolik, pořád se s ní zachází tak nějak jako s miminkem. Což taky Olina samozřejmě řekne, a ještě, proč jí krájíš maso a nám ne?

Mamka se na ni v tu chvíli jen tak podívá, usmívá se, mamka si myslí, že všechno bude dobrý, když budeme na sebe hodný, tak Olinu jenom pohladí po tváři, ta uhne a zatváří se, jako že to ji neobměkčí, a Kristýna se zatváří na Olinu, vítězně, ví, kdo je miláček. Já už mezitím začala jíst, ale teď přestanu, protože

si to uvědomím, protože táta nás učí, že jíst máme, až když si všichni popřejeme dobrou chuť, a taky si ze mě často dělá legraci, že se na to jídlo vrhám, přece ti to nikdo nesní, Blaničko, tak na nás počkej, a já se pak stydím, protože jsem tlustá, jsem hrozně tlustá a stejně se na jídlo vrhám, protože mám jídlo hrozně ráda.

Zatímco teda dělám, že nejím, a rychle polykám, co mám v puse, tak mamka dokrájí to maso, posune talíř před Kristýnu a řekne, že musí jít, nahne se k nám a dá nám pusu na tvář, to tak doma děláme, jen Kristýna nastaví pusu, pak si mamka ze šicího stroje vezme kabelku (kterou si sama ušila, je celá barevná, vlastně to není kabelka, spíš taková velká taška, a já mám taky takovou, ale trochu jinou, ale každopádně ušitou od mamky) a odejde z kuchyně.

Pak ukrojím další sousto, rychle řeknu jenom dobrou a už zase jím a Olina popadne Týnin talíř a vymění ho za svůj.

Mamí, zakřičí Kristýna, ale Olina ukáže ven na dvorek, vidíme mamku, jak otvírá vrátka a odchází, a až o hodně později mě napadá, že třeba Kristýnu slyšela, ale prostě šla, protože člověk se nemůže otočit pokaždý, když dítě zakřičí mami.

Olino! zkouší to Kristýna, chce jí ten talíř vzít, ale Olina s ním uhýbá, aby nedošáhla, a začne nakrájený maso rychle jíst, přitom se nám posmívá, Kristýně, že je pitomá a malá, a mně, že jsem paní spravedlivá, protože já jí samozřejmě říkám, ať toho nechá. Pak říkám Kristýně, že jí to znovu nakrájím, ten Olinin řízek, ale to ona, zcela nepochopitelně, nechce. Radši nebude jíst. Znovu to zkouším u Oliny, ale ta mi svůj řízek taky nevydá a jenom mi říká, Lálo, ty jsi blbá, tohle oslovení nenávidím a ona ho taky používá jenom Olina a Kristýna a jenom někdy a jenom, když mě chtějí naštvat.

Kristýna nám něco řekne, asi že jsme zlí, ačkoliv já za nic nemůžu, vstane a jde pryč, vůbec nejedla, Olina bere druhej

talíř, ten svůj, a pečlivě krájí řízek na kousky, oči jí svítěj tou radostí, tím je z toho venku, protože tu prostě je nakrájenej řízek pro Kristýnu, nikdo nemůže nic říct a já přemýšlím, že Kristýna bude mít hlad a že jsem to měla nějak vyřešit, protože já jsem taková rozumná, i když nejsem nejstarší, měla jsem asi Kristýnu donutit jíst, každopádně jediná z toho mám stres.

A pak dokonce Olina ještě vezme tátovu sklenici, takovej půllitřík, a udělá si do něj šťávu, i když všichni víme, že tuhle sklenici my používat nesmíme, že to je tátova sklenice na pivo a on je na ni háklivej. A když Olina dopije šťávu, nechá tam ten půllitřík stát na lince a já ho umeju a uklidím do police, protože já jsem taková.

A potom všechny jdeme po svých věcech a během odpoledne, než se rodiče vrátí z práce, tak tam pořád leží ten talíř s tím nakrájeným řízkem, a vždycky když jdu okolo, tak si vezmu jeden kousek, až to vypadá hrozně blbě, protože tam zbývá třeba pět kousků, tak to dojm všechno. A pak jdu za Kristýnou a uplatím ji sušenkou, teda myslím si, že jo, ale ona to pak večer rodičům řekne, to už nevím proč, a táta podrobí kritice (tak on tomu říká) mě, opravdu si myslím, že bych měla jíst dva řízky? A Olina jako by nic špatnýho neudělala, i když na ni Kristýna samozřejmě žalovala taky, a táta upíjí pivo ze svého půllitříku.

Brečím pak pod dekou, představuju si, jak umřu a všem je to líto. Pak si představuju, že můžu sníst třeba tři řízky a pak si vzít úzký džíny a k nim kecky a mám krásný hubený nohy jako máma a ségry.

OLGA OLIVERA MILUJE

Budík zazvonil v sedm, ale vypnula ho a doopravdy se Olga probudila, až když na ni skočil Oliver. Změť pocitů, nejdřív zmatenost, pak vztek, že ji probudil, pak radost, že je u ní, že to ještě pořád dělá, že se s ní mazlí v posteli, ještě větší radost, nechal ji spát do devíti, a největší štěstí, když ho vidí, jak je krásnej, chlapeček. Povahu má možná po něm, ale vypadá jako já, jako moje malá kopie, jen vlasy má černý a kudrnatý, ale tím ještě hezčí, krasavec, mazlí se s Oliverem, a jak voní, jako vypraný prádlo, včera mu dala čistý pyžámko, a jako malý dítě.

Maminko, půjdeme na snídani?

Už se chystá říct, že ano, že půjdou na snídani, jejich celkem nový víkendový zvyk, vstát a dojít do blízké kavárny, kde si Oliver dá k snídani párek a limonádu s bublinkama, což jinak nesmí, nebo ne moc často, ale pak se zarazí, sakra, dneska

jedou přece k rodičům na oslavu tátových narozenin, svoji snídani nestihnou, protože Blanka chce jet už dopoledne, aby mohla mámě pomoci s přípravou pohoštění, což je sice fér, ale Olině se to moc nelíbí, vaření ji nebaví a být celý den pod šéfovským vedením Blanky jakožto nejlepší kuchařky světa... jenže peugeot je v opravě, a tak pojedou všichni Blančiným autem, takže teď musí říct Olímu, že nemůžou, ale jestli chce, cestou k babičce a dědovi si může koupit párek v rohlíku u benzínky. Ale už když to říká, Olí se mračí, ne, nechce párek v rohlíku, chce jít na snídani do kavárny, Olga se snaží mu to vysvětlit, on začne brečet, ona pořád klidným hlasem, i když klidná není, začíná mít vztek, vždycky když Olí dlouho bezdůvodně fňuká, nejdříve je jí ho hrozně líto, chvíli, ale když nechce přestat, tak by mu slíbila prakticky cokoliv, jenom aby toho nechal. Proto ho kdysi celé hodiny nosila v náručí, bolela ji záda, hlavně aby neřval, a když to nešlo vydržet, tak ho položila a šla do jiného pokoje, aby ho alespoň neslyšela, asi jsem špatná matka, ale Olga už říká, dobře, jdeme tam, ale vstáváme hned.

Oliver přestane během vteřiny a usměje se na ni, a maminko, ty jsi nejlepší na světě, vlhká pusinka na tvář, už ho zase miluje, už je všechno v pořádku, hned potlačí tu myšlenku, že tohle bylo nevhodné, že takhle se to dělat nemá, protože co ti autoři všech příruček a ponaučení vědí, každé dítě je jiné a Oliver moc dobře ví, že není vždycky po jeho, že si všechno nevyřve, je to hodný kluk a koneckonců ona jejich společné snídaně taky miluje, celý týden práce a školka, víkendy jsou jenom jejich.

To ale musíme hned vstát, zopakuje a Olí hned vyskočí, to nevádi, maminko, já se jdu oblíct, a odběhne. Na Olgu zase dolehne její rozladění, že musí okamžitě vstát a začít fungovat, ale nesměruje ho pochopitelně proti Oliverovi, směřuje ho proti Blance, proč proboha musí vyjždět takhle brzo? Už zase

si hraje na obětavou, ale ví, že není spravedlivá, Blanka asi opravdu obětavá je, no stejně ji to štve, blbej autorizovanej servis, proč nejsou schopný nějakou běžnou opravu udělat během tří dnů, sakra, člověk to dá schválně do autorizovaného, kde se na něj neupřímně usmívá čičmunda v levným obleku, aby pak na auto musel čekat týden.

Tak mami! příběhne Oliver, triko má obráceně a ponožky patami nahoru, ale je oblečený a tváří se napruženě, Olga hned vylézá z peřiny, co na tom, že včera pracovala do jedné a těšila se, jak si pospí, jediný den v tomhle týdnu, protože zítra u rodičů už to vůbec nepůjde, zkontroluje Olího, nemáš tílko, kamaráde, řekne mu a on se zatváří a ona se zatváří, ani nemusí nic říkat, bez tílka se v zimě ven nepůjde, Olí to ví.

Vrací se v tílku a obléká si triko, přetáhne si ho přes hlavu zase obráceně, ale Olga mlčí, no tak co, bude mít triko obráceně, i dítě má jenom jednu trpělivost, a sama se také začne oblékat, ještě nemá vůbec zabaleno, sakra, ani ten dárek pro tátu nemá zabalený, má vůbec tolik balícího papíru?

Přejde do koupelny a trošku si přečistí zuby, jen proto, že jde ven, jinak samozřejmě ví, že čistit si zuby před snídání je k ničemu a pitomost, a jasně, že si je vyčistí, až přijdou z kavárny, znovu, učeše si rychle vlasy a trochu je nalakuje, lesk na rty, šáteček a náramek, jde se obout, Oliver tam už sedí v botách a bundě, ale bohužel bez mikiny, Olga se v duchu rychle rozhodne, ne, neřekne mu to, na tu chvilku cestou do kavárny to nevadí, zas taková zima tam není, ona už nemá náladu na další scénu, která by prostě rozhodně nastala, jako kdyby vzít si na sebe mikinu byl nejhorší trest, každý ráno před školkou to samý přemlouvání, jak u blbejch.

Mami, dělej, vezmi si tyhle boty, ty se nemusej zavazovat, a už otvírá dveře a mizí ven, dveře bytu se s hlasitým

bouchnutím zavřou, takže se Olí samozřejmě začne dobývat zase dovnitř podle pravidla, že vždycky chce to, co nemá.

Olga se mezitím obuje, má vlastně pravdu, chlapeček, kozačky jen nazuje, to nevádí, že se jí nehodí k těmhle kalhotám, jdeme jenom do kavárny na snídani, nezáleží na tom, konečně vyjde ze dveří, sakra, mohla vzít alespoň odpadky, pak toho bude mít moc, ale už to nejde, zabouchne dveře, krátký záchvat paniky, že nechala klíče na botníku, ale naučený pohyb, jo, má je v kapse kabátu, seskáče schody, Olí se věší na zábradlí, takhle bude mít tu bundu jako prase, ale Olga ho nechá, dokonce i když začne Olí houkat, tak mlčí, přestože většinou ho v domě okřikuje, zvlášť v takových časech, kdy by to mohlo rušit sousedy, ale dneska se jí nechce, ona chce mít taky někdy víkend, a dnes už toho moc hezkého nebude. Vyjdou ven, mráz štípe v nose, do háje, měl si tu mikinu vzít, ale nevádí, poběžíme, Olí, pojď, dáme si závod.

Běží společně celou jejich ulicí, pak zpomalí, v kozačkách na podpatku se nedá moc dlouho běžet, Olí si chce rozepnout bundu, to ale nikdy, rychlým krokem dojdou do kavárny, cestou se ji Olí snaží přesvědčit, že by bylo lepší, kdyby nikam nejeli, protože on by rád zůstal doma a udělal si takovej klidnej den. Když každé všední musí do školky, tak víkend jedinej může bejt klidnej, a jsou to jediný dny, kdy je pořád s maminkou, tak si ji chce užít, tak proč musej za babi a dědou zrovna dneska a proč tam musí i Fanyňa a Běta? Olga mu vyrovnaně odporuje, děda má narozeniny, musí tam všichni, protože se všichni chtějí vidět, a přece bude s ní, takže se užijou, Fanyňka a Běťka jsou hodný holky a určitě už ho zlobit nebudou, i když by nejradši řekla, že má pravdu, protože má pravdu, ona by taky nejradši zůstala doma, trochu by si pohráli, koukli na nějaký film, uvařili společně, tyhle dny má Olga nejraději, už si to tak zařídila,

že práci o víkendu nedělá, maximálně, když Olí usne, a tyhle dny jsou jenom jejich, a v zimě, kdy se setmí v pět odpoledne, někdy zůstanou společně v posteli celý den. A Fanyňa s Bětou jsou protivný cácorý, který Olího nemají rády, a Olga jenom doufá, že to bude lepší než minule, kdy ho zavřely do garáže a pak ho jedna z nich, Olga už neví která, shodila z houpačky a Olí ji pak kousnul do krve a Blanka byla nasraná a hysterická a takovýhle věci nemá ona, Olga, zapotřebí.

Dojdou do kavárny, vůně kávy, když otevřou dveře, to Olga miluje, ještě že šli, vlastně by měla být Olímu vděčná, s dobrou kávou bude celý den lepší. Jen jejich stůl je obsazený, neběžné, takhle brzo ráno, sedí u něj nějaký mladý kluk oblečený jako blázen, s maličkým notebookem.

Tak kam si sedneme? optá se Olího, všechny ostatní stůlky jsou volné, ale Oliver už se mračí.

Ne, mami, musíme sedět tam co vždycky.

To nejde, Olí, tam sedí pán.

Tak ať si předsedne.

Olí, byl tu první, vybral si to místo, s tím se nedá nic dělat.

Jdi se ho zeptat.

No to nejdu. Jestli tam chceš sedět, jdi se ho zeptat sám. Ale musel bys ho poprosit.

Maminko, prosím.

Ne mě, toho pána.

Olí jí naznačuje, ať se skloní, a pak jí pošeptá, ale já se stydím.

To já taky, Olí. Tohle dělat nebudu, v kavárnách to prostě takhle chodí.

Mami!

Nech toho, vyber si místo a pojď se najíst, abysme to vůbec stihli.

Ale to už ten mladík vstává a bere si počítaček, tak si sem sedněte, to je v pohodě, a odsouvá se vedle, Olga se na něj vděčně usměje, Oliver se na něj ani nepodívá a už se souká na svoji obvyklou židličku a sundává si bundu, konečně šťastný.

Chci párek, džus jabkovéj a cookie.

Ona si objedná preso s mlíkem, vodu a croissant. Sice má velký hlad, ale dneska se ještě nají dost a teď by si to stejně neužila, sakra, už je po půl desátý, Oli, musíš to sníst rychle a jdeme.

Mami, a proč, když ta oslava je až odpoledne?

Protože jedem s tetou Blankou a ta chce jet už v jedenáct, abysme mohli pomoci babičce s vařením a přípravama, víš?

Já ale nechci pomáhat s vařením.

Ty nemusíš.

A ty musíš?

Ne, nemusím, ale chci.

Ale ty neumíš vařit.

No tak budu pomáhat ostatním, který umí vařit.

Teta Blanka umí?

Umí.

A teta Týna?

No... teta Týna asi taky umí. Asi jako já.

A jaktože ty neumíš líp?

Protože mě to nebaví a už mě nedus, Oli.

Hm. Oliver chvilku mlčí a žvýká párek. A mami, co kdybysme jeli třeba pozděj vlakem. To by nešlo?

Nešlo.

Proč?

Nerada jezdím vlakem, trochu lže, kdysi to milovala, ale s dítětem a spoustou věcí ne, a taky už si odvykla, všude jezdí autem.

Ale já jo. Moc rád bych jel, protože už jsem dlouho nejel.

Olí, už toho fakt nech, sněž ten párek a pojď, nemáme sba-
leno a tys dědovi ještě nenakreslil ten obrázek.

Oliver mlčí a nejpomaleji na světě jí párek, to dělá naschvál,
ale to nevadí, Olga mrkne na hodinky, v deset nejpozději od-
cházíme, ať to sní, nebo ne.

Olí, za pět minut odcházíme, i když to nebudeš mít snědený,
je to jasný?

Kývne a dál nejí.

Olga dopije kávu a v duchu se samozřejmě připravuje
na scénu, která nastane, Oliver nechce odejít, protože nedo-
jedl, ne, nedělal to schválně, najednou chce ten párek dojíst,
jako kdyby to bylo jediné a nejlepší jídlo na světě, chvíli se do-
hadují, místo aby to rychle dojedl, pak začne brečet, kvílet,
sesune se ze židle na zem, jako by mu byly dva roky, nudle
u nosu a pořád dokola, že chce Lenku, že Lenka by na něj
nikdy nebyla tak zlá, že chce, aby Lenka byla jeho maminka,
protože je hodná a ne jako ona. Má chuť mu říct, že Lenku ona
platí, a že jestli ji Oliver bude dál srát, tak taky Lenka nemusí
už nikdy přijít, ale samozřejmě, tohle se dětem říkat nesmí, tak
to neřekne a snese tu scénu. Hipster vyklidí pole a servírka
se usmívá dost kysele, Oliver kvílí víc, teď už na něj žádná její
rozumná řeč neplatí, pořád fňuká, při oblíkání bundy se s ní
pere, ale z posledních sil, samotnýho ho ta scéna vyčerpala,
ji ale daleko víc, domů dojdou — on se samozřejmě příšerně
plouží, věší se jí na ruku — v půl jedenácté. Oliver odhodí
bundu na botník a zaleze do pokoje pod svoji vysokou postel,
kde má z polštářů a plyšáků pelech, teď se tam zavrtá, hrozně
ukřivděnej, Olga už teď unavená tím, že ho bude muset za ne-
celou půlhodinku tahat ven, no nic, dá se do balení, nejdřív pro
něj, nějaké oblečení, hračky si snad sbalí sám, což mu i řekne,
ovšem žádná odpověď.

Sbalí iPad (který sice dostal od Ježíška Oliver, ale pod kontrolou ho má ona, když na něm Oliver hraje moc dlouho, tak mu ho klidně zabaví), aby si mohl Olí za jízdy hrát, i když by ho nejraději nebrala, za tohle hrozný ráno, ale to by se Olí zas po cestě, případně na místě, strašně nudil.

Za deset minut jedenáct začne řešit dárek pro tátu, balicí papír najde, je na sebe na chvilku pyšná, že si vzpomněla, kam ho uložila nejspíš po Oliho narozeninách, což bylo před půlrokem, ale lepicí pásku najít nemůže, najde jenom modrou, papír je červený, no co, bude to veselé, jí to nevadí, ale proti Blance to beztak bude vypadat, jako by ten dárek balilo dítě, sakra, Oliver nenakreslil ten obrázek, no teď to určitě neudělá, takže Olga sbalí ještě blok a pastelky, nakreslí to tam, než začne oslava, a hotovo.

Zabalí horko těžko dárek, je to velká krabice, vyčistí si zuby a namaluje se pořádně, i vlasy si učeše lépe, spokojeně se na sebe zazubí, ale pak mrkne na hodiny, je jedenáct nula sedm. Zazvoní telefon, který má v kapse, volá Blanka, aha, už je tady, sakra, potřebuje ještě alespoň čtvrt hodiny, aby nějak Oliho dostala ven ve slušnější náladě, než má teď, měla mu tu kavárnu už na začátku odmítnout a vydržet tu scénu, už by byl vytrucovanej a v klidu, ale ona byla hodná, chtěla být nejhodnější maminka na světě a teď aby ho tahala za nohy zpod postele, a ještě takhle narychlo, to bude ještě horší. A to už vůbec nepřipadá v úvahu, že by si snad oblékl něco, co by chtěla ona — kdysi i jeho bavilo být sladěný s ní, ale ty časy jsou pryč, v pěti a půl letech, to tedy čekala, že to bude později, že kluk se při výběru oblečení tolik vzpouzet nebude, chyba.

Už se chystá, že Blance řekne, ať prostě deset minut počkají, jasně, bude mít řeči, co s dětma a miminem v autě, navíc ona dělá Olze laskavost, ne naopak, a ještě na ni bude muset čekat,

na to všechno je Olga připravená, ale Blanka začne rychleji, má zpoždění, zapomněla jí zavolat, hrozně se omlouvá, bude u ní až v půl a taky přijede Kristýna, ta tam možná bude dřív, Olino, nemůžu mluvit, zavolám, až budu u tebe, jo? Pa!

Oli, vylez.

Bez odpovědi, to je jasný.

MARIE

Když se narodila Olga, myslela jsem si, že všechno přijde samo, ten cit, to naplnění, to, že celý svět je teď miminko, celý můj svět že bude ta maličká osůbka, nejdřív skoro panenka, že přestanu přemýšlet nad tím, že takhle jsem žít nechtěla, ani tady a nejspíš ani s ním a vlastně i s jeho matkou, protože ona je pořád přítomná. To ještě netuším, že to bude trvat léta, že to bude takový tichý boj kdo s koho, kdy nikdo nebude na mojí straně, učí mě starat se o Olgu a říká mi, jak se má co dělat, i kdybych to tehdy cítila jinak, nemám sílu se bránit, tak to nechám být a dělám to podle ní, ale stejně jí to není dost dobré, od začátku byla přesvědčená, že jsem pro jejího syna málo, a přitom co si myslela, že najde za štěstí? Ale třeba jen chtěla, aby zůstal napořád s ní, sám, a teď si je jistá, že ani o dítě se nedokážu postarat, nebo ne dost dobře. Nekoším, nejde to, cítím, jak mám Olinu málo ráda, a myslím, že tímhle by se to zlepšilo, byla bych si s ní blíže, ale nejsem.

Po třech měsících se on vrátí ke mně, ke mně a k Olince, do ložnice, první sex po hrozně dlouhé době, když jsem čekala dítě, asi se bál, nevím, byla jsem vlastně ráda, trápilo mě spíš to, že jsme si už nebyli blízcí, ale kdy jsme naposledy byli? Možná jako studentka s ním v kabinetu, nic neřešit, pak si upravit oblečení a každý domů.

Teď už necítím žádné vzrušení, žádnou touhu, a hned znovu otěhotním. Poprvé, když jsem to zjistila, jsem se strašně bála, ale pořád jsem nějak doufala, že to bude k něčemu dobré, že mě třeba bude mít zase rád jako na začátku, že si uvědomí, že jsme rodina, že my dva a pak my tři s Olinkou, naše společenství, jsme to hlavní v jeho životě, že už není sám, nebo sám s matkou, ale to se nestalo.

Takže teď, podruhé, je to jenom děs, vím, že se nic nestane, budu dál na všechno sama, jen s dvěma dětmi místo jednoho. Nechci druhé dítě. Ale neudělám nic.

A pak mám dvě dcery, už se o ně umím starat, ale na nic víc není čas než na ně, starost o dům, musím být vzorná hospodyňka a nejsem, musím mít pár králíků a pár slepic a na zahradě meruňky a mrkev, možná bych i sama chtěla, ale kdyby to mohlo být po mém, ale nic po mém není, o to všechno se pořád stará ona, ona říká, že to tak musí být, pro děti je přece domácí ovoce a zelenina to nejlepší a králík je nejlepší maso. Takže musím ráno a večer zalévat záhony a krmit ta zvířata, která pak neumí zabít nikdo jiný než ona, on ne, na to má jemné ruce, někdo, kdo učí na univerzitě, se nemusel učit zabíjet králíky. Já musím, ona mě to naučí, králíky už nikdy potom nejím.

A musím se starat o něj, žehlit mu košile a zašívát ponožky, je ještě doba, kdy se zašívá, nevyhazuje, vařit mu teplé večeře, protože kdo ví, co přes den jí, hlavně aby on měl svůj komfort a práci, z které přijíždí tak, aby přečetl dětem pohádku na dobrou noc, najedl se a pak se zavřel zase ve své pracovně. A já dole v kuchyni myju nádobí a připravuju si jídlo na zítra, a když se podívám nahoru na kopec, vidím okýnka v jejím domě svítit.

A pak ona přichází a říká mi, co jsem udělala špatně, proč je moje mrkvička malá a kytky na zahrádce do ulice uvadly, a Olina ještě nechodí na nočník a Blanka pořád nechodí, v roce

a půl, vlastně je to zajímavé, jak ona zvládá svoji domácnost nahore na kopci, péct buchty a pak je sem nosit, takové já neumím, tak aby si jich on a holčičky užili, a pořád má dost času montovat se mi do výchovy holčiček i do vztahu s ním. Možná že kdyby ona trochu povolila, trochu mě nechala, tak bych si i v tomhle našla to hezké. Ale zatím nenacházím, na zahradu chodím, abych nebyla vevnitř s ní, ale na plodinách mi nezáleží, na domě mi nezáleží, nemůžu s ničím ani hnout, i kdyby si on toho nevšiml, ona by to nedovolila. Anebo jsem jenom neuměla být tvrdší, důraznější. Ale nějak mi na všem přestalo záležet, kromě dětí. Myslím, že jsem si s nimi hodně hrála a hodně se jim věnovala. A pak vidět, jak Olga zbožňuje jeho, možná právě proto, jak málo času na ně má, a jak Blanka ráda chodí do domku na kopci, kde má babička pokaždé nějakou dobrotu, vdolky nebo řízky, zatímco já večer jen tak sedím nebo přinejlepším šiju, unavená a smutná, jídlo mě nezajímá, to, jak mě neměl rád, ten jeho neustálý mlčenlivý odpor, to ze mě vysálo zbytek energie. Jediné, co mě bavilo, bylo šití.

Stroj mi zbyl po mamince. Maminka umřela na rakovinu. Táta se odstěhoval na naši chatu a tam chodil na ryby a stával se z něj osamělý blázen, vídali jsme se tak málo, byl daleko, já bez auta, jet tam jako celá rodina, to vyšlo třikrát do roka.

Takže jsem si přivezla stroj. Kdysi mě to maminka učila. Vítězství vidět první ušitou košilku, byla růžová s kytkami, pro Olínku. Jen jsem ji ušila moc malou, když jsem jí ji oblékala asi potřetí, roztrhla se. To nevadilo. Zašila jsem ji a ušila jinou, větší. Klapání toho stroje byl nejhezčí zvuk. Možná jsme doma měli špinavá okna a na stole igelitový ubrus (protože ona si myslela, že je to s dětmi praktické, já bych ušila krásný, ale cokoliv, co ona nechtěla a netýkalo se to přímo dětí, jsem hned vzdala), ale moje děti měly nejhezčí šatičky, i když s tím taky bojovala,

vždycky je vysvlíkla, přece si tyhle hezký šatičky nechceš zničit, Olinko, a oblíkla je zas do tepláků, to je přece praktičtější, a pletla jim svetry a ponožky a čepice a šály, aby měly ty její věci, ne ty moje, kdyby se daly uplést letní šaty, pletla by i je, to tak, abych jim něco z těchhle věcí koupila.

A on mi za trest stroj bral. A jednou mi prošil ruku. Jenom jehlou bez niti. Jen jedno píchnutí, nic to nebylo. Pak jsem šila dál.

JEHO ŽENA MU NEROZUMÍ

Kristýna se probouzí pomalu, v puse hrozně, polkne, v krku ji trochu bolí, a vůbec celkově je jí hrozně špatně. Hlava i žaludek. Teď se dát dohromady, než bude muset jet. Převalí se na druhý bok a doopravdy se lekne, David leží vedle ní a spí. V jedné vteřince jí dojde všechno, co včera udělala. Ježíš, do prdele, to je příšerný. Chce se okamžitě odplížit, za prvé proto, aby se v koupelně trochu srovnala, a za druhé proto, že se strašně stydí, jak se včera chovala, vstane potichoučku z postele, ježíš, je jí ještě hůř, kolik toho asi vypila, určitě víc než sedm tequil a nějaké víno, fuj, do háje, co teď? Ano, je nahá, ale u postele leží triko, asi Davidovo, rychle si ho oblékne, voní jako on a smrdí trochu hospodou, zkontroluje Davida, spí dál s otevřenou pusou, nic hezkého.

Doplouží se do koupelny a ztěžka sedne na vanu, to je teda zoufalá situace, jak je jí hrozně, dneska ta oslava, David tady, co s ním teď? Ale co je horší, určitě ji už nebude chtít vidět, i když je pravda, že taky něco vypil, třeba mu ta její hrozná scéna nepřipadala tak hrozná, možná fakt ne, když s ní přišel sem, a má ji rád, zná ji, to bude dobrý.

Ale teď se musí vzmužit. Vyndá z kelímku zubní kartáček a pastu a natočí si vodu, je hnusná, trochu po pastě, trochu vlažná, jak ji nenechala odtéct, i tak kelímek vypije a nalije si další. Vstane a podívá se do zrcadla, ano, tohle Kristýna vlastně čekala, že to bude takováhle tragédie, polorozmazaný šminky, rozčuchaný vlasy, opláchne si obličej a pak si ho tře odličovacím ubrouskem, pro jistotu ještě jedním. Než oschne tvář, učeše vlasy a udělá si culík, tím nebude tak poznat, jaké je má. Obličej namaže krémem. Znovu si sedne. Co teď? Stejně těmi všemi úkony jen oddaluje moment, kdy se vrátí k Davidovi, protože jak se k němu chovat, tohle ještě nikdy neudělala.

Pak se rozhodne, že se vplíží do pokoje a koukne se na mobil, kolik je vlastně hodin, protože venku je sice šero, ale to je teď pořád, tak opatrně otevřít dveře a našlapovat zlehka, i tak parkety vržou, ale on chrápe, slyší Kristýna, dobře, popadne svůj mobil a chytře, jak si hned pomyslí, vytrhne ze zásuvky vedle postele i nabíječku a znovu se odplíží do koupelny, cestou vytáhne z lednice krabici pomerančového džusu.

Telefon do nabíječky, zapnout, a než se oživí, vypít kelímek naředěného džusu, ňam. Podívat se, je půl desátý, tak to není tak hrozný, Blanka ji vyzvedne po půl jedenáctý, vlastně to jde, i když teda neví, jak to má David, noci, kdy zůstal do rána, by asi dokázala spočítat, no ale to není moje starost, pomyslí si popuzeně, a nikdy nebude, tak se nestarej.

Jen tak ze zájmu, protože si to nepamatuje (ale neměla by pít tak, aby si nepamatovala detaily, říká si jako už několikrát předtím, to už je opravdu zoufalecký a lůzrovský, není jí dvacet a není první rok na vejšce), otevře zprávy a koukne, co vlastně psala Davidovi.

Koťátko, proč nejsi online, kde jsi?

Jsem s Klárou venku.

Ty se mnou nemluvíš?

Ne.

Ale no tak. Přece mě nenecháš celej večer samotnýho.

Tak běž za ženou.

Smutnej usměváček.

To je tak všechno, na co se vzmužes, co? (To už byla hodně opilá, vzpomíná si, jak — už po stopadesáté — vykládá Kláře, jak je to na hovno a že ho pošle do háje, protože to nemá žádnou cenu, a Klára poslouchá a nejspíš ví, že to zas neudělá, a pak dostane Kristýna tenhle vynikající nápad, zatím to udělala jenom dvakrát, možná třikrát, za ten rok, a nikdy to nedopadlo dobře, vlastně vždycky to dopadlo tak, že se pak pár týdnů neviděli a snažili se to ukončit, ale pak je to přemohlo, ten cit nebo co je k sobě poutá.)

A pak zase ona: Nevíš, co na to říct, co?

A za pár minut: Ty seš stejnej jako všichni.

A zase ona: No jasně, tak jsem se trefila. Už mi nepiš, ale to se ti hodí, vid', taky co bys mi psal, že jo? Jdi si lehnout ke své ženě a měj se krásně. (Tohle si třeba nepamatuje, že napsala.)

A pak asi po půlhodině on: Kde jsi?

A ona: Proč jako?

Přijdu.

A tady v ten moment měla napsat, že nechce, doopít se, pak zvracet na zastávce tramvaje anebo před vchodem, pokud by

jela taxíkem, a teď ráno se probudit a začít ten život s někým počítat znovu od začátku, ale ona samozřejmě napsala, kde je, načež on přijel, protože jeho žena i s dceruškou jsou někde v prdeli, takže Klára znechuceně odešla — ženáč, kterej podvádí svoji ženu, je pro ni zmetek, a to, že je Kristýna nespokojená, je jenom takovej přídavek, načež Kristýna s Davidem vypila další tak tři čtyři panáky, nejdřív mu samozřejmě řekla, ať jde do háje a že už ho nechce vídat a že prostě není šťastná a chce bejt a on je chyba, a křičela na něj, snad mu i řekla, že je hajzl a srab, ale pak se to nějak otočilo, bohužel detaily zase neví, možná jí došly síly anebo to prostě nechala plynout, protože stejně měla radost, ano, už když ho uviděla, jak přichází k jejich stolu, tak v tu chvíli skutečně v životě stačilo, že za ní přijel.

A pak neodešel, i když mu nadávala, tak to nechala být, dál pili, ona víc, a on zase říkal, jak mu jeho žena nerozumí a jak spolu nemají vůbec nic společného a jak se vlastně baví jenom o dítěti a jak takhle žít dál nechce a nemůže, bez lásky, takový ty hrozný kecy, který mu Kristýna věřila, a pak odjeli taxíkem, a když před domem zvracela, David jí držel vlasy, i když ho odstrkovala, protože se styděla, a pak si naproti v nonstopu koupili pizzu, kterou snědli v posteli a pak spolu spali, samozřejmě, a bylo to skvělé a zase si stokrát řekli, jak se milují, a Kristýna se teď na sebe dívá do zrcadla, není to tak hrozný, ušklíbne se, vypadám mladší, než jsem, protože mám velké oči a slušnou pleť.

A ona mu zase věří a co víc, ona ho miluje, a co, ještě není tak stará, nemusí to hrotit, teď je tý holčičce (kterou nikdy sama pro sebe nenazývá jménem) takových devět, možná deset, tak za tři roky bude na tátu srát (anebo nebude, Olina třeba tátu miluje doteďka, proto taky nemá žádného chlapa, ale to se tý holčičce určitě nestane, už proto, že David není

tak dobrej táta jako náš táta, hehe, znovu se ušklíbne) a pak on třeba snadněji odejde. Anebo prostě ho Kristýna milovat přestane a bude to.

Vtom jí začne zvonit telefon, volá Blanka, vezme to, Blanka asi nestíhá ji vyzvednout, ať Kristýna dojde k Olině a sraz tam, no tak jo. Ukončí hovor a vedle zakašle David, teprve v tu chvíli Kristýnu napadne, že si měla vyčistit zuby, sakra, přece, tak si rychle do pusy vytlačí trochu pasty a nasucho to párkrát přejede kartáčkem, vyplivne, vypláchne pusu a zpátky do pokoje.

David sedí v posteli, nevypadá moc dobře, trochu plešatí a taky má dvě brady a moc úzký rty, něco hledá, letmo na ni mrkne, hledá dál.

Ty tu nemáš nabíječku, kotě? Vždyť jsi ji tu vždycky měla. (Jak vždycky, napadne Kristýnu, byl tu tak třikrát, co teda ví?)

Mám ji v koupelně.

A nemáš tu ještě jednu?

Asi jo... Kristýna jde k pracovnímu stolu a najde konec nabíječky, vytáhne ji zpod hromady papírů a fotek a všeho možnýho a hodí ji na postel, David vstane a telefon připojí. Zapne ho, dlouhé pípnutí.

Ježíš, do prdele, to už je tolik?

Kristýna mlčí, no jo, musí domů, to je jasný.

David si sbírá oblečení a přitom dál nadává. Vždyť je venku zasraný šero, jako kdyby bylo sedm.

Kam vlastně musíš? Vždyť jsi říkal, že jsou u babičky.

Jedu za nima.

Jasně, během vteřiny je zase všechno špatně, před chvilkou se cítila jako královna vesmíru a teď má co dělat, aby se nerozbrečela, to je vlastně jasný, jede za nima na víkend. Aby si nevšiml, jak se tváří, nakoukne do lednice, jenom jogurty

a zelenina, zrovna dneska, kdy by si nejradši dala vejce nebo vegošskej párek s křenem, to byl teda nápad nakoupit si jenom tyhle zdravý hnusy. Pak si ale radostněji uvědomí, že stejně musí ven, tak se prostě nají někde cestou, koupí si třeba smažák. Myšlenka na jídlo ji trochu uklidní, přesto zavře chudinku lednici trochu zprudka.

Musím okamžitě jít, koťátko, nezlob se, ale byla to krásná noc, vid'. Přivine se k ní, jen v trenýrkách, trochu mu smrdí z pusy, ale to má asi omluvený, horší je, že má ospalky, to Kristýna nesnáší, ale jeho miluje, takže se k němu taky přitiskne, zavře oči, on sám ale voní hezky, jako David a sex, on ji pevně chytne, bylo to fakt moc fajn. To Kristýnu zase popudí, moc fajn, to se přece o tak zásadní noci nedá říct, moc fajn je palačinka s jahodama, tak se trochu odtáhne, to on už ale nevnímá, pustí ji a obléká se, spěchá, Kristýna si ho dál prohlíží, co ona na něm vlastně miluje, vždyť prostě ani není hezkej, má malý a úzký rty a tělo má měkoučký, sice je hubenej, ale nesportuje a nikdy to nedělal, ona se kvůli němu pořád snaží nějak vypadat, a on? Kristýna se otočí, proč tohle dělám, tím ho milovat nepřestanu a jenom mi to kazí karmu, už jsem si tohle prošla mockrát, teď by měla říct co nejlhostejnějc, že óká a že ona se jde umýt, sundat to jeho triko a prostě odejít do koupelny, to by na něj platilo, tenhle nezájem, ale ona tady místo toho bude okounět, než odejde, což ho jistě sere (ji by sralo, kdyby se jen tak koukal na to, jak se ona obléká), jenom, aby si na rozloučenou mohli dát pusu. Kristýna se vnitřně hecuje, že to přece jen udělá, že ho tam nechá, vtom ale zazvoní Davidovi telefon, do háje, sykne on, a to už Kristýna ví, že volá žena, tak jde do koupelny, a on skutečně vytrhne telefon z nabíječky a jde. Tam pustí vodu, asi abych nic neslyšela, ale slyším, ty kecy o tom, jak je doma, akorát zaspal, ale už se obléká,

už jede, jo, Karolínko, půjdeme k rybníku, holčička má jméno a Kristýna ho moc dobře zná, Kristýna mezitím sundá jeho triko a oblékne si svoje, taky leželo na zemi, příšerně smrdí kouřem a hospodou, víc než to jeho.

David ukončí hovor, papa, vyleze z koupelny, má takovej ten provinilej pohled, aspoň kdyby si ho odpustil, když už jsem sráč, tak proč se za to stydět, teď ho Kristýna spíš nenávidí než miluje, škoda, že to netrvá dýl, než k ní přijde a pusu, koťátko moje, už teď se na tebe zase těším (i to, chápe Kristýna, je jen kec, přesto se uvnitř zatetelí radostí), ale to už on musí jít, oblékne si to triko, co ona sundala, svetr a bundu, obuje se a jde. Kristýna stojí v pokoji a poslouchá jeho vzdalující se kroky, teprve když v kabelce najde polovykouřenou krabičku odpor-
ných LMek (kouří jinak jenom marlbora, ale asi je v tom baru neměli) a zapálí si cigaretu, celé to na ni dolehne, to, jak je jí špatně, a to, jak žije špatně, na chvilku slzy v očích, cigaretu típnout v pülce, fuj, tohle bylo nechutný, kouřit hned ráno po tom včerejšku. Tak jde, začne napouštět vanu, mezitím si lehne a jen tak čumí, musíš se sebrat, jedeš k rodičům na osla-
vu, tam budeš muset předstírat, že je všechno bezva, z toho se nevymluvíš, i když by bylo nejlepší jen tak ležet celej den v posteli, dojít si pro čínu a koukat se na nějaký filmy. No ale ne, společenská událost, sladěný termíny nás všech, akorát dárek nemáš, protože to nechala na poslední chvíli, teď něco koupíš cestou, takže budeš nejtrapnější, protože Olinka koupí něco super, drahýho, aby bylo vidět, jak na to má, a Blanka něco báječnýho, co bude zabalený, jako kdyby to balila do ně-
jaký soutěže o nejlíp zabalenej dárek, a jejich děti nakreslej roztomilý obrázky a já zas nejhůř, ale to je jedno, protože mě má táta nejradši, takže co. A vezme si na sebe proužkovaný triko, námořnický, protože s tátou tyhle trika nosili, když byla

malá, a tátu to potěší, protože takovýchle věci jsou důležitější než nějaký drahej přístroj.

Pípne telefon, píše David, už teď se mi stýská, koťátko!

No vida, ono to dopadne, teď si užít víkend, i když jako každéj víkend sama, přece jenom je ten život fajn, ještě jsem mladá a život mám kromě Davida docela dobře zařízený, mám kamarády a mám práci, co není hrozná, a hlavně mám opravdovou lásku, a to nemá každéj.

S touhle novou energií vstane, dojde do koupelny, ale vanu nestihne, jen se osprchuje a půjde pro nějaký ten dárek. Ale zas když už je skoro napuštěná... no, tak krátkou.

ABY BLANKA VŠECHNO STIHLA

Blanka stojí uprostřed lesoparčíku, a když zařve Barone, od pusy jí jde pára. Ticho. Ne, už křičet nemusí, už tady na něj volá nejmíň deset minut, je pryč. Ten malej zmetek zase utekl. Ten si umí vybrat moment. Pes pitomej.

Blanka přemýšlí, jestli tady má ještě čekat, anebo se vrátit, ale co tady, Baron hned tak nepřijde, a ona musí domů, nebude tady zbytečně křičet jako blázen, ten pes nepřijde, když už utekl, bude pryč nejmíň hodinu. Ale spíš víc.

No tak co. Baron domů trefí, tak ho prostě nevezme ona s dětma, ale vezme ho pak Libor. Akorát že Libor se bude tvářit, pes v jeho vymydleném autě, kde ani děti nesmí jíst rohlík. Když je potřeba vézt někam psy, tak jejím volvem, nikdy ne jeho mercedesem.

Ona prostě musí dobalit věci a jet, sraz se ségrama, ale co když Baron někde vběhne pod auto, měla by sem poslat holky, ať na něj dál volají, anebo Libora, který beztak ještě leží. Jo, to udělá, ona s dětma už prostě musí jet. Blanka se podívá na hodinky, sakra, teď už stres, proč nemůže někdy něco vycházet podle plánu?

A ona přitom vstává v sedm, aby všechno stihla, aby byli všichni spokojení, aby všechno vycházelo.

Probudila se dokonce už deset minut před budíkem, který si nastavila na sedm. Kdyby v ten první okamžik po probuzení, po zamáčknutí budíku, zavřela oči, znovu by usnula na několik hodin, krmila Filípka před dvěma hodinama, on pak sice usne hned, ale ona ne, takže spala teď hodinu a čtvrt a dohromady za noc asi šest, to není špatný, tak se vzmuž a vstaň, máš toho dneska moc, a nestihneš to, když teď ještě usneš. Hlavně neza-vřít oči. I tak to trvá asi pět minut, než dokáže vstát.

Sbírá se potichu, aby neprobudila Libora ani Filípka, Libor trochu chrápe, Filípek spí ale neslyšně, chvilku ho pozoruje, jestli dýchá, dýchá, iracionální úleva, přece kdyby nedýchal, tak by to na první pohled viděla, že už nežije. Ale tenhle strach si nepřipouštět, na to, aby měla monitor dechu, už je příliš zkušená matka, a vlastně jí většinou tyhle obavy opravdu připadají přehnané a směšné, ale někdy, když se podívá a Filípek tam leží jako porcelánová panenka, má chuť ho šťouchnout, aby aspoň vzdychnul.

Blanka potichu odejde z ložnice, prkna trochu vržou, to se asi dalo čekat, jak vysychají, ale stejně ji to štve, člověk do něčeho investuje takový prachy, a pak to vrže. Dojde do kuchyně, dá vařit vodu na čaj a kávu. Na záchod, do koupelny se osprchovat, je sama a nikdo za ní nemůže, tohle je její

nejhezčí chvílka dne, i když by to nepřiznala, protože by si připadala jako špatná matka.

Dnes, když je doma Libor, se dokonce může v koupelně zamknout, dlouhá sprcha, zbytečně dlouhá, už se jí určitě mezi tím voda uvařila, při utírání se vyhnout pohledem zrcadlu, teď po těch třech měsících to je pořád špatný, vážila se jen jednou a pak musela brečet, ale Fany byla zrovna doma, takže to musela před ní skrývat, při vážení měla navíc deset kilo, teď má tak asi sedm a je jasná věc, že všech už se nikdy nezbaví, kalhoty velikosti 40 už nikdy neoblíknou, je jí třicet tři, což není zas tak moc, nad tím už vůbec nepřemýšlet, má tři zdravé děti a krásný dům, a až začne konečně pořádně cvičit, až na to bude mít trochu čas, tak to bude lepší.

Dojde v županu do kuchyně, do jedné konvice ovocný čaj pro holky, do druhé zelený pro sebe, Libor snídá kávu, ona jen výjimečně, to už slyší cvaknout dveře od pokojíku, a skutečně, přichází Bětko, dobrý ráno, Bětuško, vesele ahoj, Bětko je veselá povaha, to má štěstí, ale možná to není štěstí, možná že prostřední dítě si prostě nemůže brát všechno jako ten nejstarší a taky nemá tolik pozornosti jako ten nejmladší, tak co mu pak zbývá jiného než brát život zlehka. Jako ona. Ale Blanka si dává pozor, aby věnovala holkám pozornosti stejně, ale je to těžké, protože Fanyňka je prostě smutnější povaha a Filípek ji teď moc potřebuje.

Naštěstí to ale opravdu vypadá, že Bětko bude v pohodě.

Na záchod projde Fany, ahoj Fanyňko, ta odpoví sotva na půl úst, to teď puberta začíná v devíti letech?

Fany se zamkne na záchodě. Blanka to nerada vidí, ale samozřejmě že je to normální, že se začala zamykat, za chvíli se s ní přestane bavit, začne se zamykat i v pokojíčku a pak